

[Viggo Hauch.]

arbejdet er noget alvorligt, og vi skal derfor søge at indrette lovgivningen således, at urimelighederne ikke opstår. Dét vil jeg have lov til at fremhæve, at der i den lovgivning, som de to regeringspartier har gennemført, er spor, som skræmmer. Det er der ikke mindst i grundstigningsskyldlovgivningen. Den har udviklet sig til at blive noget andet end det, den var tænkt som, og den har udviklet sig til at blive næsten umulig at administrere. Det er derfor ikke tilfældigt, vi har rejst dette spørgsmål. Den højtærede finansminister behøver ikke at spørge, om det er et ultimatum. Vi har sat det som en forudsætning ved forhandlingen om en løsning af disse spørgsmål, og selvfølgelig enhver forudsætning er vi også rede til at forhandle om.

Men når den højtærede finansminister så taler om vort forslag om at beskytte flytninger og siger, at der ikke for ministeren foreligger konkrete eksempler på, at en sådan beskyttelse er nødvendig, vil jeg dertil gerne sige, at de skal nok komme, hvis den højtærede finansminister får sin lov gennemført, som den nu foreligger. Der skal lægges et nyt grundbeløb fast for kommende kapitalvindingsafgifter ved den 13. almindelige vurdering, og det skal ligge fast i fremtiden; så skal det nok vise sig, at vanskelighederne vil komme, og eksemplerne vil også komme. Det, der er vor betragtning, er, at man ikke skal beskatte en mand, hvis han sælger en ejendom og er i den situation, at han ikke får mere for den, end hvad genanskaffelsesværdien for en tilsvarende ejendom er; så mener vi at have sikkerhed for, at det ikke bliver en skat hverken på flytning eller på inflation, og derfor er det en af de ting, som vi håber og tror på at den højtærede finansminister vil være rede til at diskutere i det kommende udvalgsarbejde.

Der er en ting til, som jeg vil fremhæve i denne forbindelse, når vi skal tale om det, der skiller os, og det er dette, at regeringen eller den højtærede finansminister ved den måde, det hele er konstrueret på, stiller ejerne af fast ejendom over for et valg ved den 13. almindelige vurdering mellem ikke at kræve deres vurdering sat op og se en uvis fremtid i møde, for så vidt angår den kapitalvindingsskat, de kan komme af med,

eller også at bede om at få vurderingen forhøjet temmelig kraftigt og derved fordyre deres egne leveomkostninger med højere skatter på deres ejendom. Jeg beder nu alligevel endnu en gang den højtærede finansminister overveje disse ting, også i forbindelse med grundstigningsskylden, for jeg er ikke utilbøjelig til at tro, at den højtærede finansminister ved at få sine forslag ført igennem, som han har fremsat det; bl. a. vil komme til at ramme mange ganske almindelige mennesker, der sidder rundt om med deres ejendomme, hvor de har siddet i mange år, men på grund af grundstigningsskyld og den øvrige udvikling, kan de ikke blive på deres ejendom den dag, de går på pension; og en sådan udvikling kan vi fra vor side absolut ikke række hånd til.

Ib Thyregod: Jeg har kun et par enkelte bemærkninger dels til den højtærede kulturminister, dels til den højtærede justitsminister.

Den højtærede kulturminister nævnte naturfredningskommissionen og oplyste, at kommissionen skulle arbejde videre. Det havde i og for sig været ønskeligt, om kommissionen var fremkommet med et forslag til de erstatningsbestemmelser, som vi har diskuteret i dag. Var det således, at man havde indvendinger mod § 22, mener jeg, det havde været rimeligt, at man havde formuleret udkast til en ny erstatningsbestemmelse, men et sådant foreligger altså ikke. Lad mig i denne forbindelse sige, at det er naturligvis udmærket, at den højtærede kulturminister vil give dispensationer i den kommende tid for overgangstilfælde, men det er alligevel sikrere og bedre for os, når vi vedtager en sådan lov, at der findes ganske klare og bestemte, koncise regler for, hvorledes de enkelte tilfælde skal bedømmes. Her er det, erstatningsspørgsmålet kommer ind i billedet.

Den højtærede justitsminister nævnte en række tilfælde, også tilfælde, der var vedtaget under en venstregering, hvor der var foretaget indskrænkninger i ejendomsretten uden erstatning. Det er da ganske klart, at der foreligger tilfælde; f. eks. i den oprindelige naturfredningslov om skovbyggelinje og strandlinje og også i den